

EEN MYSTERIEUS KERSTVERHAAL

door Bas Sturkenboom

De sneeuw joeg door de straten. Het was sinds tijden niet meer zo koud geweest in december en zeker niet zo wit. Jasmijn trok de kraag van haar lange, wollen jas omhoog en zwoegde verder tegen de wind in. Normaal was het nog licht op dit tijdstip van de dag, maar door de zware, grijze sneeuwwolken was het al snel donker geworden en omdat de lantaarnpalen nog niet waren aangestoken was het nu extra donker op straat.

Af en toe werd ze verblind door de tegemoetkomende auto's die nu als losgeslagen monsters langs haar heen gromden, met in het licht van de lampenbundels de ziedende sneeuwvlokken. Plots zag ze vanachter een sneeuwvlaag van heel dichtbij een donkere vlek snel op haar afkomen. Jasmijn voelde een klap bij haar schouder en tuimelde omver in de sneeuw. "Kijk uit waar je loopt, trut!", schreeuwde de man, die slingerend en glappend verder fietste.

En de dag wàs voor Jasmijn al niet zo goed begonnen. 's Ochtends had het geijzeld en Jasmijn was twee keer hard onderuit gegaan waardoor ze de hele dag ongemakkelijk moest zitten en een constante hoofdpijn had. De lessen waren als in een onwerkelijke droom aan haar voorbij gegaan en in de pauze had ze op het schoolplein een duw gekregen van een jongen die ze niet kende. Ze was languit op het plein gevallen en had zich opnieuw aan haar knieën bezeerd. Het liefst was ze blijven liggen, maar de dichtbij voorbij daverende voetstappen van sneeuwbal gooiende jongens deed haar anders beslissen.

Jasmijn krabbelde moeizaam weer overeind. Uitglijdend en slappend vervolgde ze haar weg naar huis die haar langs de muur van het park bracht. Normaal gesproken liep ze door het park naar huis, echter vandaag was de ingang naar het park afgesloten. Een dikke ketting was om de stijlen van het toegangshek gewikkeld en met een groot slot afgesloten. Nu moest ze helemaal om het park heen lopen om bij de andere kant te komen en de weg naar huis te vervolgen.

Toen ze bij de andere toegang was aangekomen sneeuwde het bijna niet meer. Er vielen nu alleen nog wat lieflijke vlokjes. De wind was ook afgenomen en voor het eerst was de gesmoorde stilte van het dik pak sneeuw te horen. Ook het toegangshek aan die kant was dicht, maar hier zat geen ketting om de stijlen gewikkeld.

Op het moment dat Jasmijn de toegang passeerde ging langs een laantje in het park een lantaarnpaal aan. Het was een oude lantaarnpaal die onder een grote eik stond en nog stamde uit de begintijd toen het park was aangelegd. Jasmijn keek naar de lantaarnpaal en dacht onder de lantaarnpaal iets te zien glinsteren. Ze liep naar het hek en probeerde haar gezicht zo ver mogelijk door de stijlen van het hek te steken om te kunnen zien wat er zo glinsterde. Krakend maar vlot zwaaide het toegangshek naar binnen. Jasmijn graaide nog naar de stijlen van het hek, maar kon niet voorkomen dat ze languit voorover viel en met haar hoofd op de stenen botste.

Met een diepe zucht krabbelde Jasmijn weer op en sloeg de sneeuw uit haar haar, van haar jas en van haar broek. Haar knieën waren behoorlijk beurs en haar hoofd was weer pijnlijk aan het kloppen. Maar ze wilde nu perse zien wat er onder de lantaarnpaal had geglinsterd.

Met krakende voetstappen liep Jasmijn door de maagdelijke sneeuw naar de lantaarnpaal en begon te zoeken naar de plek waar ze iets had hebben zien glinsteren. "Misschien is het helemaal ondergesneeuwd toen ik viel en op de grond lag", dacht Jasmijn en ze begon zich af te vragen hoe lang ze daar eigenlijk had gelegen. Het was weer opnieuw hevig gaan sneeuwen en haar jas begon al weer snel wit te worden. Ook kon ze de door de vallende sneeuw de ingang niet meer zien. Jasmijn knielde bij de lantaarnpaal en begon met haar handen door de sneeuw te graaien. Overal waar ze de sneeuw wegveegde, werd het echter al weer snel opgevuld met nieuwe sneeuw. En ze kon niks vinden. Haar vingers werden steeds kouder, totdat ze ze niet meer kon voelen en zelfs blazen niet meer hielp. Haar hoofd begon ook steeds erger te kloppen en toen een hongervlaag in haar maag rommelde voelde ze zich volledig verloren. Mismoedig bleef ze op haar knieën in de sneeuw zitten en begon zachtjes te huilen.

Plotseling cirkelde een sneeuwvlaag om haar heen waardoor ze allemaal sneeuw in haar en ogen kreeg. Ze wreef de sneeuw uit haar gezicht en toen ze voorzichtig haar ogen weer open deed, zag ze vlak bij haar rechterknie iets glinsteren. In de sneeuw lag een zilveren kettinkje. Met haar verkleumde vingers pakte ze het op en zag dat er aan het kettinkje een klein zilveren figuurtje zat. Het figuurtje stelde een vrouw voor die gehuld was in een kleed en om haar hoofd een rondje had.

Met pijnlijke vingers opende Jasmijn de sluiting van het kettinkje en met veel inspanning wist ze het om haar nek te doen. Voordat ze het figuurtje onder haar kleren deed, wou ze het nog een keer goed bekijken en wreef de sneeuw van het figuurtje af waardoor het nog meer begon te glinsteren. Ze borg het kettinkje onder haar kleren en het leek alsof het wrijven het figuurtje had opgewarmd. Ze voelde namelijk een heerlijke warme gloed op het plekje van het figuurtje die vandaar uit ook nog eens door haar hele lichaam begon te stromen. Ze begon zich langzaam weer wat beter te voelen.

Jasmijn stond op en probeerde te zien waar de toegang was waar ze door heen was gekomen. Echter sneeuwde het nu zo hard dat waar ze ook keek ze niks zag behalve een grote witte muur. Toch voelde ze zich minder koud en ook de pijn in haar hoofd en knieën was weggezakt. Vol hernieuwd vertrouwen begon ze een richting uit te lopen. Het was of haar gevoel haar vertelde welke kant ze op moest gaan. Jasmijn liep door het park dat nu volledig was ondergesneeuwd en waar de stammen van de grote eiken als schimmen uit de storm verschenen. Plotsklaps stond ze tegenover een muur met daarin een houten poort. Jasmijn kon zich niet herinneren die poort ooit te hebben gezien, terwijl ze toch bijna elke dag door het park was gekomen. Ze probeerde de klink van de poort. Deze ging na enig wrikken met roestige tegenzin naar beneden. Ze trok de poort open en liep er doorheen. Ze moest zich even concentreren, maar door de sneeuw zag ze voor haar de zwarte gestalte oprijzen van een groot huis. Het huis had twee verdiepingen, een groot schuin dak en een klein vierkant torentje. Het was pikkedonker in het huis en ze kon met moeite haar weg vinden door de tuin waar ze in was beland. Aan weerskanten van het smalle pad was de tuin dichtbegroeid met veel bomen en struiken en de sneeuw maakte er een bergachtig landschap van.

Ploeterend baande Jasmijn zo goed als het kon haar weg over het smalle witte pad, totdat ineens haar weg werd geblokkeerd door een ondefinieerbare hoop sneeuw. Achter de hoop zag ze het pad toch weer verder gaan en ze zocht naar een manier om de hoop te passeren. Het kon geen steen zijn, want die zou niet midden op het pad liggen. Maar Jasmijn vertrouwde ook niet helemaal wat er onder de sneeuw lag. Ze prakkiseerde hoe ze er voorbij zou gaan en besloot maar om er aan de linkerkant er overheen te springen, omdat daar de hoop het laagst was. Ze nam een kleine aanloop, maar terwijl ze sprong wist ze al dat ze het niet zou gaan halen. Bij het afzetten schoot er een grote pijscheut door haar rechterknie, waardoor ze minder hoog sprong dan ze eigenlijk had moeten doen. Ze probeerde nog haar linkervoet in te trekken, maar toch bleef ze met die voet achter de hoop haken en viel opnieuw languit in de sneeuw. Haar hart sloeg drie keer over, want terwijl ze de hoop had geraakt had ze een luide grom gehoord die haar bloed deed stollen. Verschrikt vloog Jasmijn overeind en draaide zich om. De hoop sneeuw lag er nog steeds maar het was alsof de hoop een hele andere vorm had gekregen. Jasmijn kon zich niet bewegen en bleef stijf naar de hoop kijken. Maar met elke minuut die verstreek en geen beweging meer te zien was, groeide haar vertrouwen. Met haar hart in de keel deed ze een stap in de richting van de hoop. Met één hand sloeg ze voorzichtig de sneeuw van de hoop weg, totdat ze kon zien wat er onder de sneeuw lag. Toen schrok Jasmijn opnieuw. Voor haar op het dicht besneeuwde pad lag een oude vrouw die meer dood was dan levend.

Jasmijn knielde bij de vrouw neer en voorzichtig veegde ze de sneeuw weg om te kijken of ze de vrouw wakker kon maken. Maar in tegenstelling tot eerder kwam er nu geen beweging of geluid uit. Ze trok haar jas uit en legde die over de vrouw heen en begon zachtjes over het lichaam van de vrouw te wrijven. Toen ze bij het linkerbeen was aangekomen, ging er een schok door het lichaam van de vrouw en gaf de vrouw weer een luide grom. Jasmijn hield geschrokken op met wrijven. Op dat moment sloeg de vrouw haar ogen open die Jasmijn pijnlijk aankeken.

“Het komt allemaal goed mevrouw”, zei Jasmijn. “Kunt u proberen om overeind te komen?”

“Mijn knie”, zei de vrouw terwijl ze met haar hand naar haar linkerknie wees.

Ongerust zag Jasmijn dat de knie van de vrouw die onder haar jurk vandaan stak onder het bloed zat. Weliswaar was het gestold, maar ze kon zien dat het flink gebleed had.

“Gevallen”, kreunde de vrouw.

Jasmijn bedacht zich dat de vrouw hier al heel lang had moeten liggen en dus veel pijn had moeten lijden.

Toen moest Jasmijn denken aan het kettinkje dat ze gevonden had. Aan de gloed die het haar lichaam had gegeven nadat ze het figuurtje had gewreven en had omgedaan en dat haar had verlost van de pijn in haar knieën en haar hoofd. Jasmijn deed het kettinkje af en deed het zo goed en kwaad als het kon om de nek van de vrouw. Toen begon Jasmijn het vrouwenfiguurtje te wrijven totdat het begon te glinsteren en stak het onder haar kleren. Jasmijn keek naar de vrouw en zag in haar ogen langzaam de pijnlijke blik verdwijnen, evenals de vertrokken gelaatstrekken.

“Hoe voelt u zich nu, mevrouw?”, vroeg Jasmijn. “Kunt u nog een keer proberen om overeind te komen?”

De vrouw stak een arm omhoog, zodat Jasmijn die over haar eigen schouder kon leggen. Met grote inspanning trok Jasmijn de vrouw omhoog zodat de vrouw op één been kon gaan staan. Langzaam

schuifelden Jasmijn en de oude vrouw over het pad naar de achterdeur van het huis. Binnen wees de vrouw de woonkamer aan waar een grote ligbank bleek te staan. Jasmijn legde de oude vrouw voorzichtig op de bank en legde vervolgens haar jas over de vrouw heen. Nadat ze een ambulance had gebeld, kwam ze terug en begon de handen van de oude vrouw warm te wrijven.

“Dank je wel kind”, zei de vrouw. “Je hebt mijn leven gered. Ik zal je eeuwig dankbaar zijn.”

“U kunt beter het figuurtje aan het kettinkje om uw nek bedanken. Die heeft mij naar u gebracht en u geholpen om overeind te komen.”

Met trillende handen voelde de vrouw naar het kettinkje en haalde het tevoorschijn. Ze voelde aan het figuurtje en vroeg aan Jasmijn: “Is het figuurtje een vrouw, gehuld in een kleed met een rondje boven haar hoofd?”

“Ja, dat klopt.”, zei Jasmijn, “Maar hoe weet u dat?”

“Jaren geleden, toen ik ongeveer net zo oud was als jij, heb ik van mijn grootmoeder een zilveren kettinkje gekregen met als hangertje de maagd Maria, de moeder van Jezus Christus. Zij zei me dat zolang ik het droeg Maria mij altijd zou beschermen en mij zou helpen wanneer dat nodig was. Mijn grootmoeder is kort daarna gestorven en het bleek haar afscheidscadeau aan mij te zijn. Ik heb het altijd gedragen en ik heb een zeer liefdevol en rijk leven gekend. Vandaag was ik het echter kwijt en ik was in de tuin gelopen om te kijken of ik het daar misschien had verloren. Ik ben toen uitgegleden en heb mijn knie zodanig geblesseerd dat ik niet meer overeind kon komen. Weet je, mijn kind, al die tijd heb ik mij afgevraagd hoe het zou zijn als mijn tijd was gekomen en nu weet ik het. En dit keer heeft het kettinkje zelf haar nieuwe eigenaar gevonden. Ze heeft je zelfs al beschermd en geholpen.”

“Hoe bedoelt u?”, vroeg Jasmijn geschrokken, “Straks komt de ambulance, die brengt u naar het ziekenhuis en dan wordt u weer helemaal beter.”

“Het is lief van je, maar ik vòel nu ook dat mijn einde is nabij gekomen.”

Voorzichtig reikte de oude vrouw achter haar nek en haalde het kettinkje van haar hals vandaan. Met veel moeite kwam ze overeind en bond het kettinkje om de nek van Jasmijn.

“Alsjeblieft. Ik geef het nu aan jou, opdat Maria ook jou veel liefde en geluk in je leven mag geven en Ze je altijd mag beschermen.

“Dank u wel, mevrouw.”, stamelde Jasmijn met natte ogen.

“Ik hoop wel dat Maria me in dit leven nog één ding gunt.”

“En wat is dat?”, vroeg Jasmijn.

“Ik hoop dat ik nog eenmaal Kerst mag vieren. Ook al heb ik dat de afgelopen vier jaar alleen moeten doen, ik zou het toch graag nog één keer mee willen maken.”

Hier hoefde Jasmijn niet lang over na te denken. Vanaf die dag kwam ze elke dag bij de oude vrouw op bezoek om gezellig met haar te kletsen. En nadat de vrouw uit het ziekenhuis was ontslagen, bleef Jasmijn elke dag komen om te praten en om lekker voor haar te koken. Ze deden samen spelletjes, bakte samen koekjes en luisterde ondertussen naar de Kerstliedjes op de radio.

Toen brak Kerstavond aan en Jasmijn reed de oude vrouw in een rolstoel naar de nachtmis. Er werd prachtig gezongen en de hele kerk was versierd met allemaal kaarsen en een grote kerstboom. Na de dienst hebben ze om twaalf uur nog een glaasje glühwein gedronken, waarna Jasmijn de oude vrouw hielp om naar bed te gaan.

De volgende dag was het eerste Kerstdag en het was schitterend weer. Onder een strakblauwe hemel huppelde Jasmijn over glinsterende witte paden door het park naar het huis van de oude vrouw.

Het was gelukt! De wens van de oude vrouw was uitgekomen en Jasmijn keek al uit naar een nieuwe dag met veel spelletjes en het maken van lekker eten.

Jasmijn liep naar de slaapkamer en met een “Vrolijk Kerstfeest!” deed ze de deur open. In de deuropening bleef ze staan. Ze zag de oude vrouw op het bed liggen. In tegenstelling tot andere dagen was ze nu niet wakker geworden, maar bleef stil in het bed liggen. Op haar gezicht was een hemelse glimlach te zien.

Jasmijn besepte meteen wat er was gebeurd. Ze liep naar het bed, knielde voor de oude vrouw en voor het eerst in haar leven begon ze te bidden. Ze bad tot Maria en vroeg Haar of ze de oude vrouw in de hemel wilde begroeten en goed voor haar zou willen zorgen.

EINDE

Eindhoven, 21 december 2006